

Arrest

nr. 59 190 van 4 april 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 8 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 december 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 januari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. MANDELBLAT en van advocaat N. LUCAS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeksters vader, de heer A.I., scheidt van verzoeksters moeder N.B. in 2005. Hij hertrouwt met een tot vestiging in België gemachtigde vreemdelinge en verkrijgt een visum gezinshereniging. Hij komt België binnen op 17 augustus 2005 en wordt zelf tot vestiging gemachtigd.

Op 27 november 2007 scheidt de vader van verzoekster van deze dame.

Op 1 juli 2008 hertrouwt de vader van verzoekster met de moeder van verzoekster.

Op 27 maart 2009 dient verzoekster die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn en op dat ogenblik 17 jaar oud is, samen met haar moeder en zus een visumaanvraag gezinshereniging in, om zich bij hun vader/echtgenoot in België, de heer A.I., te voegen.

De visa gezinshereniging worden op 7 december 2009 toegestaan en verzoekster, haar moeder en zus komen op 26 december 2009 België binnen, evenwel zonder visum gezinshereniging in hun paspoort.

Op 2 april 2010 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en wordt ze in het bezit gesteld van een bijlage 15bis.

Op 15 april 2010 neemt de burgemeester van Geraardsbergen de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag (bijlage 15ter) omdat verzoekster niet de vereiste documenten voorlegde. Tevens wordt op dezelfde dag aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Het beroep ingediend tegen deze beslissing wordt verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 46 963 van 4 augustus 2010.

Op 6 mei 2010 dient verzoekster een nieuwe aanvraag gezinshereniging met haar vader in, deze maal legt zij haar paspoort voor waarin een visum gezinshereniging is aangebracht.

Op 21 mei 2010 wordt verzoekster achttien jaar en meerderjarig.

Op 7 juni 2010 wordt verzoekster ingeschreven in het vreemdelingenregister en ontvangt zij een elektronische A-kaart, haar verblijf wordt toegestaan tot 17 mei 2011.

Op 26 november 2010 biedt verzoekster zich samen met E.S., van Kroatische nationaliteit, aan bij de gemeente met het oog op een huwelijk. Uit een uittreksel uit het vreemdelingenregister blijkt dat verzoekster niet meer samenwoont met haar vader en sinds 29 september 2010 alleen woont op een ander adres. Tevens geniet zij OCMW-steun.

Op 24 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter). Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

In uitvoering van artikel 11, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van de genaamde I., A.

geboren te B. op 21.05.1992

van Macedonische nationaliteit,

verblijvende te (...)

toegelaten tot verblijf op basis van artikel 10 van de wet, op

REDEN VAN DE BESLISSING : (1)

De betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (art. 11, § 2, eerste lid, 2 ° van de wet):

Uit een fax van het gemeentebestuur dd. 26.11.2010 blijkt dat er geen samenwoning meer is tussen betrokkene en haar ouders.

De gegevens van het rijksregister bevestigen dat er geen samenwoning meer is met de vader sedert 29.09.2010.

Uit een brief van het OCMW dd. 24.11.2010 blijkt dat zij geheel of gedeeltelijk OCMW-steun ontvangt ten bedrage van 740,32 euro per maand.

Tevens is betrokkene pas in België geregistreerd op 01.04.2010 en heeft ze daarvoor 18 jaar in Macedonië gewoond; het is niet denkbaar dat betrokkene na de korte periode in België geen culturele banden meer heeft met Macedonië.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2 ° van de wet, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

(...)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van 11 § 2.1.2 en art. 62 van de wet van 15/12/1980 en van de zorgvuldigheids- en evenredigheidsplicht en manifeste appreciatiefout.

Uiteenzetting van het middel

Uit de motivatie van de aangevochten beslissing kan redelijkerwijze afgeleid worden dat tegenpartij ervan uitgegaan is dat zonder samenwonen tussen een dochter en haar ouders geen gezinsleven mogelijk is, of m.a.w. dat gezinsleven noodzakelijkerwijze gekoppeld is aan samenwonen.

Welnu, de twee begrippen “gezinsleven” en anderzijds “samenwonen” zijn twee onderscheiden begrippen die niet zomaar als synoniemen kunnen gehanteerd worden.

Immers, is “familieleven” een breder begrip dan “samenwonen”, zodat gezinsleven mogelijk blijft, zelfs zonder formele samenwonen.

Aldus, door tot het besluit te komen van afwezigheid van gezinsleven louter door een gebrek, aan samenwonen, wordt artikel 11 § 2, 1.2° van de Vreemdelingenwet geschonden,

Hef behoorde inderdaad tot het bestuur na te gaan of er geen gezinsleven bestond tussen verzoekster en haar ouders, zelfs zonder formele samenwonen met hen.

Verzoekster kon evengoed een gezinsleven met haar ouders hebben door hen bv. regelmatig te bezoeken, regelmatig bij hen thuis met hen samen te eten en zelfs te overnachten.

Er is dus in casu wel degelijk een gemis aan vaststelling van het ontbreken van gezinsleven.

Aldus berust de aangevochten beslissing op een niet-adequate motivatie, en wordt de materiële motivatieplicht geschonden evenals de evenredigheidsplicht en de manifeste appreciatiefout.

Aldus heeft het bestuur zijn beslissing niet met de hem opgelegde substantiële motiveringsplicht evenmin naar behoren omkleed en zijn appreciatie bevoegdheid op een kennelijke wijze overschreden en miskend.”

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 11, § 2, 2° van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling die werd toegelaten tot verblijf op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet, niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven wanneer de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, geen werkelijk gezinsleven meer onderhouden. In de beslissing wordt erop gewezen dat verzoekster geen werkelijk gezinsleven meer onderhoudt met de vreemdeling die vervoegd werd, dat er geen samenwoning meer is tussen verzoekster en haar ouders en dat verzoekster OCMW-steun ontvangt.

Inzake de materiële motiveringsplicht verduidelijkt de verwerende partij dat de Raad zich niet in de plaats kan stellen van het bestuur.

De verwerende partij benadrukt dat verzoeksters kritiek feitelijke grondslag mist. Er werd meer bepaald vastgesteld dat er geen samenwonen meer is tussen verzoekster en haar ouders, zoals blijkt uit informatie verschaft door de stad Geraardsbergen en uit de gegevens van het rijksregister, en dat verzoekster OCMW-steun ontvangt. Verzoekster kan niet ernstig voorhouden dat er nog sprake is van een gezinsleven wanneer ze niet meer samenwoont met haar vader en zelfs voor financiële hulp dient aan te kloppen bij het OCMW.

Het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel zijn niet geschonden volgens de verwerende partij.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals ondermeer voorgeschreven door artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 11, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en artikel 26/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster niet of niet meer een werkelijk gezinsleven onderhoudt met de vreemdeling die vervoegd werd. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van artikel 11, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

Artikel 11, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in één van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven.

1° (...)

*2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;
(...).”*

Verzoekster voert aan dat de omstandigheid dat zij niet meer inwoont bij haar vader, niet meebrengt dat zij geen gezinsleven meer onderhoudt met hem. Zij meent dat de begrippen “gezinsleven” en “samenwoning” niet als synoniem kunnen worden gebruikt en dat de overheid had moeten nagaan of er nog sprake was van een gezinsleven.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft geoordeeld dat artikel 11, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet van toepassing was en dat er dus geen sprake meer was van een werkelijk gezinsleven tussen verzoekster en haar vader bij wie zij zich was komen voegen, omwille van volgende redenen:

- uit een fax van het gemeentebestuur *d.d.* 26.11.2010 blijkt dat er geen samenwoning meer is tussen verzoekster en haar ouders;
- de gegevens van het rijksregister bevestigen dat er geen samenwoning meer is met de vader sedert 29 september 2010;
- uit een brief van het OCMW van 24 november 2010 blijkt dat verzoekster geheel of gedeeltelijk OCMW-steun ontvangt voor een bedrag van 740,32 euro per maand.

Deze elementen steunen op de stukken van het dossier en verzoekster betwist geen enkel element. De Raad wijst erop dat in de wet geen “samenwoning” wordt vereist maar enkel een werkelijk gezinsleven. Het komt niet kennelijk onredelijk voor om uit het feit dat verzoekster op een ander adres verblijft dan haar vader en OCMW-steun geniet, af te leiden dat zij geen werkelijk gezinsleven meer heeft met haar vader. Verzoekster meent dat zij wel nog een gezinsleven heeft met haar vader, maar deze loutere bewering doet geen afbreuk aan de motieven van de beslissing. Ook getuigt het niet van onzorgvuldigheid van het bestuur om hierover geen verder onderzoek te verrichten, nu zich in het administratief dossier voldoende stukken bevinden (uittreksel uit het rijksregister, attest OCMW-steun, aanbieding van verzoekster en haar partner bij de gemeente met het oog op een huwelijk) die toelaten te besluiten dat er geen sprake meer is van een werkelijk gezinsleven met de vader. De loutere beweringen van verzoekster doen hieraan geen afbreuk.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing steunt op kennelijk onredelijke motieven of zou steunen op een foutieve feitenvinding. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 11, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Er is geen sprake van een manifeste beoordelingsfout.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de bespreking hierboven is gebleken dat de beslissing steunt op een correcte feitenvinding en dat het bestuur geen verder onderzoek diende te voeren, aangezien de feiten voldoende bleken uit de stukken van het dossier. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding, zodat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet kan worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Wat het evenredigheidsbeginsel betreft, wijst de Raad erop dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

Gelet op de voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET